

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὴν φάραγγα ταύτην, κειμένην ἐν μέσῳ ζωγραφικωτάτης τοποθεσίας καὶ ἀποτελοῦσαν καθ' ἑαυτὴν ἓν τῶν περιέργων τῆς φύσεως, ἔξευξαν διὰ γεφύρας, ἀποτελουμένης ἐκ μιᾶς μόνον ἀψίδος, ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς γεφύρας ταύτης ἴσταντο οἱ γάλλοι καὶ ἰταλεῖ τελωνοφύλακες.

Ὁ κόμης Δελασέρ διήνυσσε μέρος τῆς ἀπὸ Νικαίας εἰς Μεντόν ὁδοῦ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς τὸν ὁδηγὸν αὐτοῦ. Οὗτος ἦν Ἰταλὸς μόλις ψελλίζων ὀλίγον τὴν γαλλικὴν, ὁ κόμης ὁμῶς ὁμίλει τὴν ἰταλικὴν ὡς Φλωρεντίνος ἢ Ρωμαῖος.

Πρὸς μεσημβρίαν οἱ ὁδοιπόροι ἔσταματήσαν ἐν τῇ χωρίῳ Τουρβίνῃ, ὅπως δώσῃ ὁ ἀμαξηλάτης τροφὴν εἰς τὸν ἵππον, ἀφήσῃ αὐτὸν ν' ἀναπαυθῇ καὶ νὰ φάγῃ καὶ αὐτοὶ ὀλίγον. Ἐκ τούτου ἠναγκάσθη ὁ κ. Δελασέρ ν' ἀπευθύνῃ λέξεις τινὰς πρὸς τὸν Ἰταλόν, ὅστις ἐφάνη καταγοητευμένος, διότι ὠδήγει Γάλλον, ὁμιλοῦντα τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καλῶς καὶ ἴσως καλλίτερον αὐτοῦ.

Ὅτε ἐξεκίνησαν, ὁ κόμης ἀπηύθυνεν αἰφνης τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἰταλόν.

— Πῶς ὀνομαζέσαι! τὸν ἠρώτησεν.

— Λουδοβίκος, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰταλός.

— Εὐρίσκεσαι πρὸ πολλοῦ εἰς Νικαίαν.

— Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν.

— Γνωρίζεις τὸ Μεντόν;

— Πολύ καλὰ, ἐξοχώτατε.

— Πηγαίνεις ἐκεῖ συχνά;

— Τώρα μίαν φορὰν ἢ δύο τὴν ἐβδομάδα, ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι, ὅταν καὶ οἱ περιηγηταὶ εἶναι πολλοί, σχεδὸν κάθε ἡμέραν.

— Τότε θὰ εἴμπορῃς νὰ μοῦ δώσῃς μερικὰς πληροφορίας.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἐξοχώτατε.

— Πηγαίνω εἰς Μεντόν διὰ νὰ ἐνοικιάσω μίαν ἑπαυλιν, εἰς τὴν ὁποίαν σκοπεύω νὰ περάσω ὀλίγους μῆνας. Πρὸς ποῖον πρέπει ν' ἀποταθῶ διὰ τὴν ἐνοικίαν;

— Πρὸς τὸν Ἰακώβον Περσάνην, ἐξοχώτατε. Εἰς αὐτὸν πηγαίνουν ὅλοι οἱ ξένοι. Ἐὰν ἐγνωρίζατε τὸ Μεντόν θὰ ἤξεύρατε ὅτι δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ κατοικίαν καθὼς τὴν θέλει, ἐὰν δὲν τρέξῃ εἰς τὸν κύριον Περσάνην. Μὲ γνωρίζει. ἐξοχώτατε, καὶ ἂν θέλετε σὰς πηγαίνω εἰς αὐτόν. Εἶμαι καὶ ὁδηγὸς εἰς τοὺς ξένους τοὺς περιηγητάς, καὶ πολλὰς φορὰς ἐσύστησα εἰς τὸν Ἰακώβον Περσάνην Γάλλους καὶ Ἀγγλους· τελευταίως ἀκόμη τοῦ ἐπαρουσίασα ἓναν νέον Γάλλον, ὁ ὁποῖος σὰν καὶ σὰς, ἐξοχώτατε, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐνοικιάσῃ μίαν ἑπαυλιν, ὅπως περάσῃ τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ Μεντόν μετὰ τὴν γυναῖκά του καὶ μετὰ τὸ παιδί του.

Ὁ κόμης ἀνεσκήρτησεν.

— Ἄ! ὑπέλαβεν.

— Σὰς βεβαιῶ, ἐξοχώτατε, ὅτι ὁ Ἰακώβος Περσάνης εἶναι πολὺ συμβιβαστικός.

— Σὺ ἐπῆγες εἰς τὸ Μεντόν τὸν Γάλλον αὐτὸν τὸν ὁποῖον μοῦ εἶπες;

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς;

— Ἐξ ἡμέραις.

— Καὶ εἶχε μαζὺ του τὴν γυναῖκά του καὶ τὸ παιδί του;

— Ὅχι· τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐξοχώτατε. Τὸν ἐπῆγα μόνον εἰς τὸ Μεντόν, ὅεν τὸν ἐπῆγα εἰς τοῦ Περσάνην.

— Ὁ ὁποῖος τοῦ ἐνοικίασε τὴν οἰκίαν;

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Πῶς; τὸ ἤξεύρεις;

— Ὅχι, ἐξοχώτατε. Εἶχα παραγγελίαν νὰ κάμω εἰς τὴν πόλιν καὶ ἄφησα τὸν Γάλλον μετὰ τὸν Ἰακώβον Περσάνην· ὅταν δ' ἐνοικίασε τὴν ἑπαυλιν ἦλθε καὶ μ' εὕρηκε καὶ τὸν ξαναπῆγα εἰς τὴν Νικαίαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸν ἔφερα πάλιν εἰς τὸ Μεντόν, αὐτὴν ὁμῶς τὴν φορὰ μετὰ τὴν γυναῖκά του καὶ μετὰ τὸ παιδί του.

Ἡ καρδιά τοῦ κόμητος ἐπαλλε μετὰ σφοδρότητος: Ἀναμφιβόλως ὁ νέος Γάλλος, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμίλει ὁ Ἰταλός, ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ καὶ ἡ ὥς σύζυγος αὐτοῦ χαρακτηρισθεῖσα ἡ κόμησσα Δελασέρ· τὸ δὲ παιδίον ἦτο ἡ θυγάτηρ του, τὸ τέκνον του, ἡ προσφιλέστατη τοῦ Λουκία!

Ὁ Ἰταλὸς ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ κυρία εἶναι πολὺ νέα καὶ ὠραία, ἦτο ὁμῶς ὠρὴ καὶ πολὺ λυπημένη. Τὸ ἐνόησα ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν της, ἡ ὁποία ἐφάνερονεν ὅτι ἐπασχε καὶ εἶχε μεγάλην ἀνάγκην νὰ καθήσῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ Μεντόν.

— Καὶ τὸ παιδί εἶναι καλὰ; ἠρώτησεν ὁ κόμης μετὰ ἡλλοιωμένην φωνήν.

— Θαρρῶ, ἐξοχώτατε, πῶς εἶναι κριτσακί. Ἦτο λίγο κιτρινισμένο... Καὶ πῶς ἐψέλλιζε!... Ὡ! δὲν ἦταν ἄρρωστο. Τὸ ἀγαπᾷ τὸ μικρὸ ἢ μητέρα του καὶ κάθε στιγμή τὸ καταφιλοῦσε.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἀπῆστραψαν παραδόξως, τὴν δὲ καρδίαν του ἠσθάνθη ὡς εἰ ὑπὸ χυλοδότης αἰχμῆς διασχίζομένην.

— Τὸ φιλοῦσε τὸ παιδί καὶ ὁ ἄλλος ὁ... ἄνδρας τῆς γυναίκος; ἠρώτησε μετὰ πεπνυγμένην φωνήν.

Ὁ Ἰταλὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀπαντήσεώς του προσέθηκεν:

— Δὲν ἐκρατοῦσε ἐκεῖνος τὸ παιδί, ἀλλὰ ἡ μητέρα, ἡ ὁποία τὸ εἶχε πάντοτε στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ κόμης ἀφῆκεν εἰσελθεῖ ἀνακουφίσεως στεναγμόν.

— Καλὰ, εἶπεν, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τὴν συνδιάλεξιν· ὅταν φθάσωμεν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ Μεντόν, θὰ μετ' ὁδηγήσῃς εἰς τοῦ κυρίου Ἰακώβου Περσάνην.

Καὶ κατεβίβασε τὸν πῖλόν του μέχρις ὀφθαλμῶν ἵνα προσφύλασσεται ἀπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, κρύπτει δὲ συγχρόνως καὶ τὸ πρόσωπόν του.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀφίκετο εἰς Μεντόν.

Ὁ Λουδοβίκος ὠδήγησεν ἐν πρώτοις τὸν ταξειδιώτην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐνθα κατέ-

λυε συνήθως, εἶτα, ὅτε ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἵππος αὐτοῦ εἶχεν ὀλίγην τροφὴν καὶ καθαρὰν ἀχυρόστρωτον στιβάδα ἵνα κατακλιθῇ, μετέβη πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ κόμητος, ὅστις τὸν ἀνέμενεν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας.

— Τώρα, ἐξοχώτατε, εἶπε, θὰ σὰς ὁδηγήσω εἰς τοῦ Ἰακώβου Περσάνην.

— Πηγαίνωμεν, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

Καὶ ἀφοῦ ἐτράπησαν στενὸν καὶ σκοτεινὸν ὁρομίσκον καὶ ἐβάδισαν ἐπὶ δέκα λεπτά, ὁ Ἰταλὸς ἔστη λέγων:

— Ἐδῶ εἶναι.

Εὐρίσκοντο ἀπέναντι εἰδους ἐργαστηρίου, ἐπὶ τῶν ὑάλων τοῦ ὁποῖου ἦσαν ἐπικεκολλημένα τετράγωνα τεμάχια χάρτου περιέχοντα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, πλήρεις πληροφορίας περὶ οἰκιῶν, κήπων, γηπέδων πρὸς πώλησιν ἢ πρὸς ἐνοικίαν.

— Θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἶπεν ὁ κόμης πρὸς τὸν Λουδοβίκον καὶ θὰ με περιμένῃς ἐκεῖ· σοὶ συνιστῶ ρητῶς νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇς, διότι πιθανῶς θὰ μοῦ χρησιμεύσῃς.

— Θὰ σὰς περιμένω, ἐξοχώτατε. Μὴ λησμονήσῃτε νὰ εἰπῇτε εἰς τὸν Ἰακώβον ὅτι ἐγὼ σὰς τὸν ἐσύστησα.

— Πολύ καλὰ.

Ὁ Ἰταλὸς ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ἀνὴρ εὐρισκόμενος ἐκεῖ ἐκάθητο ἐνώπιον τραπέζης βροθύσης ἐγγράφων. Εἰς τὸν θόρυβον τῆς θύρας ἀνοιγομένης, ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν, εἶτα ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἐχαιρέτισε φιλοφρονητικῶς τὸν ξένον.

— Δύναμαι νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν κύριον Ἰακώβον Περσάνην; ἠρώτησεν ὁ κ. Δελασέρ.

— Βεβαίως, κύριε. λάβετε τὸν κόπον νὰ καθίσετε. Εἶμαι ὁ Ἰακώβος Περσάνης, εἰς τί δύναμαι νὰ σὰς ὑπηρετήσω;

— Ἴσως ἔχετε νὰ μοῦ ἐνοικιάσετε ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν μικρὰν ἑπαυλιν.

— Ἐχω, κύριε, καὶ θὰ σὰς κάμναι καθ' ὅλα· εἶναι πολὺ εὐχάριστος καὶ εἰς τὸ μέσον περιβολίου ἀπὸ παλαιὰς λεμονέας· ἔχει ὠραίαν θέαν ἐπὶ τῆς Μεσογείου.

— Θὰ ἴδω. Σκοπεύω ν' ἀγοράσω εἰς Μεντόν οἰκόπεδον, εἰς ὠραίαν θέσιν, διὰ νὰ κτίσω οἰκίαν ὡς τὴν θέλω.

— Ἐχομεν καὶ οἰκόπεδα πρὸς πώλησιν καὶ εἴμπορεῖτε νὰ ἐκλέξητε.

— Δὲν γνωρίζω τὸ Μεντόν καὶ ἀποτείνωμαι πρὸς ὑμᾶς πρῶτον διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀγορὰν τοῦ οἰκοπέδου· ἔπειτα θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ με σχετίσετε μετὰ τοὺς ἐργολάβους, εἰς τοὺς ὁποίους θ' ἀναθέσω τὴν οἰκοδομήν. Θὰ ἔχω τότε νὰ σὰς ζητήσω πλήθος πληροφοριῶν.

— Εἶμαι καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὴν διαθεσίν σας.

— Γνωρίζω ὅτι δύναμαι νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν κύριον Περσάνην.

— Τότε σὰς ὁμίλησε κανεὶς περὶ ἐμοῦ;

— Ναί, ὁ πατριώτης σας ὁ Λουδοβίκος.

— Ἐννοῶ, σὰς ἔφερεν εἰς τὸ Μεντόν ὁ ταχυδρόμος Λουδοβίκος.

— Ναί.

— Ὁ Λουδοβίκος με γνωρίζει καλὰ· ἡ ξεύρει ὅτι κανεὶς καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ δὲν

εἰμπορεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς εὐγενεῖς ξένους, οἱ ὅποιοι ἔρχονται νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὸ Μεντόν.

Ὁ κόμης ἐξήγαγε τοῦ χαρτοφυλακίου του γράμματιον πεντακοσίων φράγκων, ὅπερ ἔδωκε τῷ Περσάνῃ λέγων :

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ λάβετε αὐτό.

Ὁ ἰταλὸς προσέβλεψεν αὐτὸν ἐκπληκτος.

— Τὸ δίδω ἀπέναντι τῶν ἐκδουλεύσεων, τὰς ὁποίας θὰ σὰς ζητήσω, τῷ εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἀλλὰ δὲν ἔκαμα ἀκόμη τίποτε δι' ὑμᾶς.

— Δὲν πειράζει !

— Νὰ σὰς δώσω μίαν ἀπόδειξιν.

— Ἔστω, ἐὰν τὸ νομίζετε ἀναγκαῖον.

— Βεβαίως, κύριε. Τὸ ὄνομα σας, σὰς παρακαλῶ.

— Πέτρος Ρουσώ.

Ὁ ἰταλὸς ὑπεκλίθη καὶ λαβὼν γραφίδα ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε τὴν ἀπόδειξιν. ἦν ἐνεχρίσθη τῷ γενναίῳ πελάτῃ.

Ὁ κ. Δελασέρ ἔλαβε τὴν ἀπόδειξιν καὶ ἔθηκεν αὐτὴν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Τώρα, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Περσάνης, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ὁπότεν θέλετε δυνάμεθα νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν ὠραίαν ἐπαύλιν, περὶ τῆς ὁποίας σὰς ὠμίλησα καὶ νὰ παρατηρήσῃτε τὰ πρὸς πώλησιν οἰκόπεδα.

— Θὰ σὰς ἴδω διὰ αὐτὸ ἐντός δύο ἡ τριῶν ἡμερῶν, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Σήμερον πρὶν ἢ ἐπιστρέψω εἰς Νίκαιαν θὰ ἄρκεσθῶ νὰ ἐπισκεφθῶ φίλους τινάς, τοὺς ὁποίους γνωρίζω, καὶ οἱ ὅποιοι ἐγκατεστάθησαν εἰς Μεντόν. Δι' ὑμῶν, μοι εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, ἐνοικίασαν οἰκίαν.

— Θὰ ἐννοεῖτε ἴσως τὸν κύριον ὑποκόμηντα Σανζάκ ;

— Ναί.

— Πραγματικῶς ἐγὼ τοῦ ἐνοικίασα εἰς τὸ Γαραβάν ὠραίαν κατοικίαν.

— Ἐχετε τὴν καλὸσύνην νὰ μοῦ εἴπητε ποῦ εἶναι ἡ οἰκία αὕτη καὶ πῶς δύναιται νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ;

— Θὰ σὰς ὁδηγήσω ἐγὼ, κύριε.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ σὰς ἀνησυχῶ σήμερον, ὁδηγήσατέ με μόνον.

— Θὰ τὴν εὐρήτε εὐκόλως, λαμβάνετε τὴν ὁδὸν Ἀγίου Μιχαὴλ, ἡ ὁποία θὰ σὰς φέρῃ εἰς τὴν προκυμαίαν Βονοπάρτου ἀκολουθεῖτε τὴν προκυμαίαν, καὶ ὅταν φθάσετε πρὸ τοῦ κιγκλιωτοῦ περιφράγματος τῆς ἐπαύλειος Βωσέζουρ, βαδίζετε δεξιὰ τὸν ἀνήφορον καὶ προχωρεῖτε εἰς τοὺς λεμονεῶνας ἀφοῦ προχωρήσετε πάλιν στρέφετε ἀριστερὰ πρὸς τὰ ὑψώματα, θὰ εὐρήτε μεγάλην δονδροστοιχίαν πορτοκαλεῶν καὶ εἰς τὴν ἄκρην θὰ ἴδῃτε πετρίνην κλίμακα καὶ μέρος τῆς προσόψεως τῆς ἐπαύλειος.

— Κύριε Περσάνη, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δελασέρ, σὰς εὐχαριστῶ, ἀρκετὰ ἐπληροφόρηθην.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε λάθος, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος ἡ οἰκία αὕτη εἶναι ἡ πλεον ἀπομεμαρυσμένη τῆς πόλεως καὶ παντελῶς μεμονωμένη εἰς τὸ μέσον τῶν δένδρων, δὲν ἀπέχει δὲ περισσότερον ἀπὸ σαράντα μέτρα ἀπὸ τὸ λαγκάδι τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου.

— Καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ, καλὴν ἐντάμωσιν, εἶπεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐγκατέλιπε τὸν Ἰάκωβον Περσάνην, ἐπιστρέψας ταχέως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου εὗρε τὸν Λουδοβίκον, ὅστις τὸν περιέμενεν.

— Ἐφαγε τὸ ἄλογόν σου ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἀνεπαύθη ἀρκετὰ ;

— Ὡ ! ὄχι, ἀκόμη, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦναι ξεκουρασμένος. Μήπως ἐτοιμάζεσθε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Νίκαιαν, ἐξοχώτατε ;

— Ὅχι, πρόκειται ἐξ ἐναντίας νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Βιντιμιλλαν.

— Καὶ θὰ ἔλθετε ὕστερα εἰς τὸ Μεντόν διὰ νὰ ἐπιστρέψετε ἀπὸ ἐκεῖ εἰς Νίκαιαν ;

— Ναί.

— Αὐτό, ὑπέλαβεν ὁ Λουδοβίκος κινήσας τὴν κεφαλὴν, εἶναι ὀλοτελῶς ἀδύνατον, ἐξοχώτατε.

— Λοιπὸν θὰ κοιμηθῇς εἰς τὴν Βιντιμιλλαν, ἢ θὰ ἐπιστρέψῃς νὰ κοιμηθῇς πάλιν εἰς τὸ Μεντόν.

— Πρέπει νὰ ἦμαι εἰς τὴν Νίκαιαν αὔριον τὸ πρωῒ, ἐξοχώτατε.

Ὁ κόμης ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὸς καὶ σύνοφρος.

— Δὲν εἰμπορεῖς νὰ εὕρῃς ἐδῶ κανὲν ἄλογον, τὸ ὁποῖον νὰ μὲ ὑπάγῃ γρήγορα εἰς Βιντιμιλλαν καὶ νὰ μὲ φέρῃ ὀπίσω, ἠρώτησεν.

— Νομίζω ὅτι εὐρίσκεται, ἐξοχώτατε.

— Λοιπὸν λάβε χρήματα, εἶπεν ὁ κόμης, θέσας δύο λουδοβίκεα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰταλῶ, πῆγαινε νὰ ζητήσῃς ἄλογον καὶ ἔλα γρήγορα, σὲ περιμένω.

Ὁ Λουδοβίκος ἀνεχώρησε τρέχων, μετὰ τέταρτον δὲ ὥρας ἐπανῆλθεν.

— Τελείωσε ἡ δουλειά, εἶπε τῷ κόμητι.

— Ποῦ εἶναι τὸ ἄλογον ;

— Θὰ τὸ φέρουν τώρα ἀμέσως.

— Πολὺ καλὰ. Εὐθὺς νὰ τὸ ἐτοιμάσῃς.

— Πολὺ καλὰ, ἐξοχώτατε.

— Καὶ θὰ ὑπάγῃς νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὸν δρόμον εικοσιπέντε βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ λαγκάδι τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου.

— Πολὺ καλὰ, ἐξοχώτατε.

— Μ' ἐνόησες ;

— Θὰ σὰς περιμένω εἰς τὸν δρόμον, εικοσιπέντε βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ λαγκάδι τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου.

— Ἐάν, καθὼς ἐλπίζω, μείνω εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ, θὰ σὲ ἀνταμείψω καλὰ.

Καὶ ὁ κόμης Δελασέρ ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὸ Γαραβάν.

ΙΣ'

Πατὴρ καὶ Μήτηρ.

Ἀφοῦ ὁ κόμης Δελασέρ παρηκολούθησε τὴν μεγάλην ὁδὸν Μεντόν, στενοτάτην ἐν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως, εὐρέθη ἐπὶ τῆς προκυμαίας Βονοπάρτου, ἀμέσως δὲ εἶδε τὸ κιγκλιωτὸν περιφράγμα τῆς ἐπαύλειος Βωσέζουρ ὀλίγον ἀπωτέρω ἐστράπη τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὸ ὄρος ἀνερχομένην καὶ κατέναντι τῆς θαλάσσης.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἔστη, εὐρίσκειτο ἐντός

τῶν πορτοκαλεῶνων, περὶ ὧν ὠμίλησεν αὐτῷ ὁ Ἰάκωβος Περσάνης, ἐκεῖθεν δ' ἐβλεπεν ἐν μέσῳ χλόης τὴν λιθίνην ἐξωτερικὴν κλίμακα καὶ μέρος τῆς προσόψεως τῆς οἰκίας, ἥς τ' ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα ἐξεῖχον ὑπερβεντῶν σκιῶν αὐτῶν. Ἡ οἰκία αὕτη ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἐκ τοῦ μέσου βραθυπράσινου χλόης παρουσιαζούσης ἐνιαχοῦ ἀνοικτότερον χρώμα ἐκ τῆς ἀνταυγίας τοῦ κυανολεύκου οὐρανοῦ, εἰς ὃν λευκὸν καὶ χρυσεῖον ἠωρεῖτο νέφος.

— Τὸ ρεβόλβερ μου τὸ ἔχω μαζί μου, ἐπιθύρυσεν ἐνδεχόμενον νὰ λάβω ἀνάγκην αὐτοῦ τίς οἶδε ; Εἶναι ἱκανοὶ νὰ τολμήσουν νὰ ἀντισταθοῦν νὰ τολμήσουν ν' ἀντιπαλαίσουν. Ὡ ! ἀλλοίμονον τότε εἰς ἐκείνους, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἀθλίους !

Τὰ χεῖλη αὐτοῦ κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου καὶ ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ.

Τότε ὑψαύχην, θαρραλέος καὶ ἑτοιμος κατὰ πάντα ν' ἀρπάσῃ τὴν θυγατέρα του, καὶ ἂν ἐτι ἐπρόκειτο νὰ φονεύσῃ, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν οἰκίαν.

Κιγκλιωτὴ θύρα ἔκλειε τὸν κῆπον, ἀλλὰ μολονότι ἡ θύρα αὕτη εἶχε κλειθρον, μόνον ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ἐκλείετο. Ὁ κόμης ἤνοιξεν αὐτὴν ἄνευ δυσχερείας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον. Ἀναβάς τὴν ἐξωτερικὴν λιθίνην κλίμακα, ὤθησεν ἡμειγυρμένην θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον, οὐτινος αἱ μαρμαρίναι πλάκες ἀντήχουν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Εὐθὺς ἡ θύρα ἠνεώχθη, ὁ δὲ κόμης ἀπήντησε νεαρὰν γυναῖκα εικοσιπενταετη περίπου, ἥτις παρετήρει αὐτὸν μετὰ ζωῆρας ἐκπλήξεως.

— Ποῖος εἰσθε, καὶ τί θέλετε ; τὸν ἠρώτησεν ἰταλιστὴ ἡ γυνὴ αὕτη.

Ὁ κόμης ἄνευ δυσχερείας ἐνόησεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο θαλαμηπόλος.

— Δὲν θὰ σοὶ εἴπω ποῖος εἶμαι, ἀπεκρίθη ὑπεροπτικῶς σοὶ λέγω μόνον ὅτι θέλω νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν σου.

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Διαιτί ;

— Ἡ κυρία μου δὲν δέχεται κανένα.

— Καὶ ὁ κύριός σου ;

— Εἶναι ἐξω.

— Καλλίστα, διενόηθη ὁ κόμης.

Καὶ ἐπανέλαβεν ὑψηλοφώνως :

— Ἐπειδὴ ὁ κύριός σου δὲν εὐρίσκειται ἐδῶ, θὰ ἴδω τὴν κυρίαν σου.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη μὲ ξηρὰν φωνὴν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἐπιμένω νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν σου, εἶπεν αὕτῃ ὁ κόμης μετὰ ὑποκόπου φωνῆς, ἀφοῦ ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα εἰς τὸ ὁποῖον ὠπισθοδρόμησε κατὰ δύο βήματα.

— Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι ἡ κυρία μου δὲν δέχεται κανένα.

— Πιθανόν, ἀλλὰ ἐμὲ θὰ μὲ δεχθῇ ! Ἐλα ποῦ εἶναι ! ἀποκρίσου !

Καὶ ἐπειδὴ ἡ θεραπαινὶς ἔμενεν ἄφρων, παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ φρίκης, ἐδράξατο αὐτῆς ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ κινήσας αὐτὴν βιαίως.

— Ἀποκρίσου λοιπὸν, ἀποκρίσου ! ἀνεφώνησε, μόλις συνέχων τὴν παραφορὰν αὐτοῦ.

Ἡ γυνὴ ἀφῆκε κραυγὴν ὀδύνης καὶ τρόμου. Ταυτοχρόνως ὁ κόμης ἤκουσε θύραν ἀ-

νοιχθείσαν ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι, καὶ εἶτα φωνὴν τεταραγμένην ἧτις ἠρώτησε :

— Τί τρέχει, Ἰωάννα ;

Τὴν φωνὴν ἐκείνην ἀνεγνώρισεν ὁ κόμης. ἦτο τῆς συζύγου αὐτοῦ. Πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν ἢ θεραπευαίνεσθαι ἀπαντήσῃ, ὤθησεν αὐτὴν ἀποτόμως καὶ ὤρμησε πρὸς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ὅτε ἀνέβη, ἡ κόμης εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ μεσαναβάθρου, εἰς δὲ τὴν θύαν αὐτοῦ ὀπισθοδρόμησε καὶ στεναγμὸς ὑπόκωφος ἐξῆλθε τοῦ στήθους αὐτῆς. Ὡρᾶ ἐκ τοῦ τρόμου, ριγῶσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἐνοικτοὺς ἔχουσα ἐκυρτώθη, ὥς εἰ ἀνέμενε νὰ λάβῃ θανάσιμον τραῦμα.

Ὁ κόμης ὤθησεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ δωματίου, οὗ ἡ θύρα ἔμενεν ἀνοικτὴ καὶ εἰσῆλθεν καὶ αὐτός. Ἐπῆλθε πρὸς στιγμὴν σιωπῆς πένθιμος καὶ φοβερά, ὥς αἱ πρώται ἐκρήξεις τῆς βροντῆς πρὸ τῶν μεγάλων καταιγίδων. Ἡ κόμης σὰ με ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας, ἔμενεν ἀκίνητος ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου. Ὁ κόμης ἔστη ἐνώπιον αὐτῆς ἔριψε ἐπ' αὐτῆς βλέμμα περιφρόνησιν μᾶλλον ἢ ὀργὴν ἐμφαίνον.

— Ἄ ! εἶπεν εἰρωνικῶς καὶ μετὰ φωνῆς, ἡς μόνος ὁ τόνος ἐπρόδιδε τὴν ἐσωτερικὴν του ταραχὴν, δὲν ἐπερίμενες βεβαίως νὰ ἴδῃς ἐνώπιόν σου τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ὕβρισας. Ἐνόμισας ὅτι ἐκρύπτετο καλῶς ἐνταῦθα, εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων αὐτῶν. Ἡδύνασο νὰ φύγῃς μακρύτερον, νὰ εὕρῃς ἔτι μᾶλλον μονήρη κατοικίαν, ἀλλὰ θὰ σὲ εὕρισκον, θὰ σὲ ἀνακάλυπτον. Διὰ τοῦτο, κυρία, εἶχον ἀποφασίσει νὰ ἐρευνήσω πᾶσαν γωνίαν γῆς. Τέλος μοὶ διηκυκλύνας τὸ ἔργον, καὶ σὲ εὐχαριστῶ.

Ἡ κόμης σὰ ἐκλονεῖτο ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς, ἐτοιμὴ νὰ καταπέσῃ.

— Μοὶ προξενεῖς οἶκτον, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης· ἐγείρου λοιπόν... Φοβεῖσαι ; Λοιπὸν θὰ σὲ καθησυχάσω· δὲν ἐπιβουλεύομαι τὴν ζωὴν σου. Εἶμαι σύζυγός σου, καὶ ἡδυνάμην νὰ σὲ φονεύσω, ὥς ἔχω τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι δολοφόνος... Νὰ σὲ φονεύσω! διατί; διὰ νὰ ἐκδικηθῶ ; Ὁχι, δὲν ἐπιθυμῶ ταιούτην ἐκδίκησιν. Ὅσα ἐκδικηθῶ καλλίτερον καὶ ἀσφαλέστερον ἂν σὲ ἀφήσω νὰ ζήσῃς ! Ἡσύχασε, δὲν ἦλθον ἐδῶ χάριν σου.

Ἡ κόμης σὰ ἀνεσκήρτησε καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ ! ἐννοῶ, ἀνέκραξε, θέλεις νὰ κυπηθῇς μαζὺ τοῦ ! Ὡ ! ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ γείνη, θὰ ἦτο πολὺ φρικτὸν !

Ὁ κόμης ἔσειε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀλλόκοτον μειδιᾶμα διέστειλε τὰ χεῖλη αὐτοῦ.

— Δὲν ἐνόησες, ἀνταπήντησεν, ὄχι, οὔτε τὴν ζωὴν τοῦ ἐραστοῦ σου, οὔτε τὴν ἰδικὴν σου ἐπιβουλεύομαι. Τὸν γνωρίζω καὶ ἡξέυρω τὴν ἀξίαν του, μικροτάτην ἀληθῶς, καὶ δὲν θὰ διακινδυνεύσω τὴν ζωὴν μου ἀντὶ τῆς ἰδικῆς του. Σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἐπιβουλεύομαι τὴν ζωὴν του, καὶ ἔπειτα θέλω τὴν ἰδικὴν μου, θέλω νὰ ζήσω, μ' ἐννοεῖς, κυρία, θέλω νὰ ζήσω μὲ ὅλην τὴν ἐλευσίαν ὑπαρξίν, τὴν ὁποῖαν μοὶ προετοίμασες. Ὡστε δύνασαι νὰ ἡσυχᾷς ὥς πρὸς τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου ἐκεί-

νου, τὸν ὁποῖον ὑπερασπίζεις. Μοῦ ἔκλεψε τὴν τιμὴν, εἶναι συνένοχος σου ὅμως εἰς τοῦτο, καὶ δὲν εἶναι πλέον ἐνοχος σοῦ. Τὴν τιμὴν μου, σοὶ τὴν ἐνεπιστεύθην ὡς ἱερὰν παρκαταθήκην, σὺ ὅμως τῷ εἶπες : « Λάβε τὴν », καὶ ἐκεῖνος τὴν ἤρπασε. Βεβαίως εἶναι ἄθλιος ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀλλὰ σὺ τί εἶσαι ; Ἄτιμος.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἄφησεν ὑπόκωπον στεναγμὸν.

— Ναί, ναί, εἶπεν αὕτη συνεχομένη τῇ φωνῇ, εἶμαι ἀθλία καὶ ἔχεις δικαίον νὰ με καταρᾶσαι καὶ νὰ με περιφρονῇς. Ἴσως ἡδυνάμην θὰ συνηγορήσω ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνώπιόν σου, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐπικαλεσθῶ τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ με δικαιολογήσῃ. Ἄ ! δὲν βαυκαλιζομαι ποσῶς περὶ τῆς θέσεώς μου, εἶναι δεινὴ. Ἀφοῦ συνέτριψα τὴν ζωὴν σου, συνέτριψα καὶ τὴν ἰδικὴν μου, οὐδὲν δὲ δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ τοῦτο. Εἶμαι ἐνοχος, κύριε κόμης, μὲ βλέπεις δὲ τρέμουσαν καὶ καταβεβλημένην ἐνώπιόν σου, διότι συναισθάνομαι τὴν ἁμετρίαν μου συμφορὰν καὶ βλέπω τὸ αἰσχρὸς μου ! Γνωρίζω πόσον εἶσαι γενναῖος καὶ μεγάλθυμος, κύριε κόμης, καὶ ὅμως δὲν ζητῶ ποσῶς συγχώρησιν, διότι γνωρίζω ἐπ' ἴσης ὅτι ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀνὴρ, ὡς σεις, δὲν συγχωρεῖ καὶ ποτὲ δὲν λησμονεῖ. Δὲν δύναμαι πλέον, ὡς ἀνάξιον πλάσμα, νὰ ἔχω δικαίωμα, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν περιφρόνησίν σου. Καὶ εἶναι τόσοι μεγάλοι, τόσοι ἀπεριόριστοι, ὥστε εἶναι μεγαλειτέρα τῆς ὀργῆς σου. Ἡ ἡρεμία σου μὲ παγώνει, κύριε κόμης φοβοῦμαι... ναί, φοβοῦμαι !

— Σοὶ εἶπον ὅτι δύνασαι νὰ ἦσαι ἡσυχος, ἀνταπήντησεν ὁ κ. Δελασέρ· βεβαίως θὰ εἶχον πολλὰ νὰ ζητήσω ἀπὸ σέ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ ἐκπνέοντο ποσῶς τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον μοὶ ἔκαμες. Προτιμῶ νὰ σὲ ἀφίσω εἰς τὸ ὄνειδός σου, εἰς τὰς τύψεις ἴσως τῆς συνηθῆσεως, καὶ νὰ ἀφήσω μόνον εἰς τὸν ἐραστὴν σου τὴν φροντίδα νὰ μ' ἐκδικήσῃ !

Ἡ κόμης σὰ ἠνωρθώθη καὶ προὐχώρησε πρὸς αὐτὸν ἀνακράζασα :

— Διατί λοιπὸν ἦλθες ἐδῶ ;

— Ἐλα δά, μήπως δὲν τὸ ἐμάντευσες ;

— Ὁχι, ἀλλὰ τρέμω· τὸ βλέμμα σου μοὶ λέγει ὅτι μελετᾷς κἄτι φοβερόν.

— Ἀπατάσαι, ἀπεκρίθη ψυχρῶς· ἐδῶ μὲ ὠδήγησε αἰσθητικὴ φυσικώτατον.

— Λοιπὸν εἰπέ, εἰπέ, τί θέλεις ;

— Ἀποκρίσου πρῶτον εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ;

— Ἡ... κόρη σου ; ἐψέλλισεν.

— Ναί, ἡ κόρη μου ! ποῦ εἶναι ;

— Ἄλλ' εἶναι ἰδική μου !

Ὁ κόμης προσέβλεψεν αὐτὴν οὕτως, ὥστε ρίγος τὴν κατέλαβε.

— Ὡ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμης σὰ, ρίψασα περὶ ἐαυτὴν ἐντρομον βλέμμα.

Ὁ κ. Δελασέρ ἐπανέλαβε μετὰ φωνῆς τραχείας καὶ δηκτικῆς :

— Ἡ ἐνοχος γυνή, ἡ ἀθετήσασα πάντα τὰ καθήκοντά της δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ λέγεται μήτηρ.

Τὸ πρόσωπον τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς ἐ-

ξέφραζε φοβεράν ἀγωνίαν, ἀλλ' ἀνεκτῆσατο ἀμέσως τὴν ἐνεργητικότητά αὐτῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπήστραψαν.

— Ἄ ! θέλεις νὰ μοῦ πάρῃς τὴν κόρην μου ; ἀνεφώνησε.

— Διὰ τοῦτο καὶ μόνον σὲ ἐζήτησα, διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἦλθα ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ἡρεμος πάντοτε, ἀλλὰ μετὰ τραχύτητος ἐπιτεινομένης ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

— Ἄλλ' ἀγκῶ τὸ τέκνον μου, ἀνέκραξεν ἐπτοημένη, τὸ ἀγαπῶ !

— Δυνατόν, ἀνταπήντησεν, ἀλλὰ τὸ ἀγαπᾷς κατὰ παράδοξον τρόπον. Σκέψου λοιπόν, ἀθλία ! Ποῖαν ὑπαρξίν θέλεις νὰ τῷ προετοιμάσῃς, ποῖον μέλλον ἐπιφυλάττεις διὰ τὸ ἀτυχὲς καὶ ἀθῶον πλάσμα ; Ἐχει τὸ δυστυχὲς ἐν ὄνομα καὶ θέλεις νὰ τῷ δώσῃς ἄλλο ! τοῦ ἐραστοῦ σου. Τὸ ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ὄνομα του, ἦτο δὲ καὶ ἰδικόν σου, τὸ ἡτίμασας, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν τὸ κατερύπανας ἀξίζει περισσότερον τοῦ Σανζάκ. Πῶς, ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἀγαπᾷς τὸ τέκνον σου καὶ δὲν ἐνόησας ὅτι θὰ καθίστας αὐτὸ μέτοχον τοῦ αἰσχροῦ σου, τοῦ ὀνειδούς σου !... Ἄ ! νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν εἶχες τὸ λογικόν σου, ὅτι ἦσο μωρῶ, ὅταν ἐφυγες ἐκ τοῦ μεγάρου, λαβοῦσα μαζὴ σου τὴν κόρην μου, ναί, τὴν κόρην μου καὶ ὄχι τὴν ἰδικὴν σου, διότι δὲν σημαίνει πλέον τίποτε ἡ Λουκία τώρα ἀνήκει μόνον εἰς ἐμέ !

— Τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ ! εἶπεν ἡ κόμης σὰ μετὰ σπαρτακτικῆς φωνῆς συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

— Ὁ κόμης ὕψωσε τοὺς ὤμους εἰς ἐνδειξιν ὑψίστης περιφρόνησεως.

— Εἶσαι μωρῶ, ναί, μωρῶ ! ἐπανέλαβεν ἐξακοντίσας ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ὀξύ ὡς αἰχμὴ μαχαίρας. Ἄλλ' ἡ Λουκία δὲν θὰ εἶνε πάντοτε μικρῶ, θὰ μεγαλώσῃ καὶ μίαν ἡμέραν θὰ ἴδῃ καὶ θὰ ἐνοήσῃ. Ὑπόθεσε ὅτι ἂν δὲν σὲ εὕρισκα, θὰ σὲ ἀνεζήτητον ἐπὶ δώδεκα, δεκαπέντε ἔτη πανταχοῦ, ἡ δὲ Λουκία θὰ ἦτο τότε ἡλικίας δεκαεῖς ἐτῶν θὰ ὠμίλει περὶ τοῦ πατρὸς της, θὰ ἠρώτα περὶ τοῦ παρελθόντος, θὰ ἐζήτηι ἐξηγήσεις· τί θὰ τῇ ἀπεκρίνετο ; Παραδέχομαι ὅτι θὰ ἐσέβετο τὴν ἀθωότητά της, ὅτι θὰ τὴν ἀνέτρεφε καλῶς, ὅτι οὐδὲν στίγμα θὰ προσέβαλλε τὴν καρδίαν της καὶ ὅτι θὰ εἶχε μεγάλην καὶ ὑπερήφανον τὴν καρδίαν. Τί θὰ τῆς ἀπεκρίνετο ; πῶς θὰ τῆς ἀπέκρυπτε τὴν ἀλήθειαν ; Ὅσα τῆς ὁμολόγεις τὸ αἰσχρὸς σου; ἔπρεπε νὰ μάθῃ ὅτι ἡ μήτηρ της τὴν ἀπεχώρισε βιαίως τοῦ πατρὸς της διὰ νὰ συνδέσῃ αὐτὴν μὲ τὴν ἀθλίαν της τύχην, ἔπρεπε τέλος νὰ μάθῃ μετὰ τρόμου καὶ φρίκης ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡτίμασε τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρει ;

Ἡ κόμης σὰ ἀφῆκεν ὑπόκωπον οἰμωγὴν, ἀκίνητος δὲ, ἀσθμαίνουσα καὶ μὲ βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς προσέβλεπε τὸν συζυγον αὐτῆς μετ' ἀνεκφράστου τρόμου.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.